

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
 Επιστημονικῶν δραχ. 7.— Επιστημονικῶν φρ. χρ. 8
 Δι' συνδρομαὶ ἔρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς
 καὶ εἶνε προπληρωταὶ δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
 ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
 Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.— Ἐν τῷ ἔξωτ. φρ. χρ. 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
 Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαυτεία

Περίοδος Β' — Τόμ. 9^{ος}

Ἐν Ἀθήναις, 14 Δεκεμβρίου 1903

Ἔτος 24^{ον}. — Ἀριθ. 50

ΟΙ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΕΣ ΕΙΣ ΤΟΝ Α'. ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΝ ΕΞΣΠΑΘΩΜΑΤΟΣ

1. Τζι-τζι-μπούμ-μπούμ. — 2. Μαρίδα τοῦ Εὐρίπου. — 3. Χρυσανθεμία. — 4. Ἄνθος τοῦ Μαίου. — 5. Καυκάσιος Ἴριος. —
 6. Κορητιδὸν Κάστανον. — 7. Κόνιτε Ραπανάκης. — 8. Γρηγόριος Ν. Ριζόπουλος. — 9. Τυδεὺς (ὁ κορυφαῖος τοῦ Α'. Διαγωνισμοῦ). —
 10. Χρυσόθρονος Μίθρας. — 11. Ἀπόγονος τοῦ Νέστορος. — 12. Κουκουμίδος. — 13. Σπινταυμένος Σινωπέτης. — 14. Μ.Θριζιζήης. —
 15. Κέρη τοῦ Στυρμαῖνος. — 16. Θερινὴ Βροχή. — 17. Κελαϊδίστρα. — 18. Ἀντιγόη.

Ο ΑΣΩΤΟΣ ΥΙΟΣ

(Συνέχεια από σελ. 385.)

Φθάσας πλησίον τῆς οἰκτροῦ χοιροβοσκῆς, ὁ κ. Βάϊλος σταματᾷ, συσπᾷ τὰ χεῖλη, καμνίζει τοὺς ὀφθαλμούς, σείει τὴν κεφαλὴν, φαίνεται ἀπολαμβάνων ὡς ἐρασιτέχνης τοῦ σπανίου θεάματος, τὸ ὁποῖον παρουσιάζει ἡ μορφή νεαροῦ εὐγενοῦς ἐν μέσῳ δωδεκάδου γουρουίνων. . . . Ἐπειτὰ ἀντιπαρέρχεται.

Προφανῶς, ἡ ἱστορία τοῦ Βαλεντίνου ἐγνώσθη ἤδη εἰς τὸ Κερκὲζ, καὶ ὁ Βάϊλος, ὁ ὁποῖος δὲν ἐλησμόνησε τὴν ἱστορίαν τῶν σκύλων μὲ τὰ λουκάνικα, ἤλθεν ἐπίτηδες, διὰ τὴν ἀγάπην αὐτοῦ.

Ὁ Βαλεντίνος κύπτει τὴν κεφαλὴν ὑπὸ τὴν νέαν ὕβριν. Ἄν πληρόν τῶρα μὲ ταπεινώσεις τὴν ἀλλοτὴ ἀνόητον ἀλαζονείαν του, τοῦτο εἶνε θέλιον, καὶ ὁ νέος Κερκὲζ τὸ ἀναγνωρίζει. . . .

Ἄλλ' ἰδοὺ ἐν ἀμαξίᾳ ἐρχόμενον. . . Φέρει τὸν κ. Κοντὸν καὶ τὸν κ. Μπαλομένον, οἱ ὁποῖοι εἶχον

Ὁ κόμης Κερκὲζ ἀναγνωρίζει τὸν υἱόν του.

δέϊρη ἄλλοτε τὸν ἀγροφύλακα ἐξ αἰτίας τῶν ἀστείων τοῦ Βαλεντίνου. Διερχόμενοι, ξεκαρδίζονται ἀπὸ τῆς γέλιας, καὶ ὁ Βαλεντίνος τοὺς βλέπει νὰ σκουντιᾷ ὡς ἕνας τὸν ἄλλον μὲ τὸν ἀγκῶνα, διὰ τὴν ἐξάπτειται περισσότερο ἢ ἰλαρότης των.

Μὰ ὅλοι λοιπὸν θὰ ἔλθουν; . . . Καὶ ὁ Μῆτρος μὲ τὴν σπασμένην του μύτην, καὶ ἡ Μαργαρίτα μὲ τὰ δεικνίδια της, καὶ ἡ γρηᾷ Ἀγάθη, ἡ ἀπόπληκτος, καὶ ὁ μικρὸς Γεώργιος μὲ τὸ βγαλμένο χεῖρι καὶ οἱ ἄλλοι; . . . Θὰ ἔλθουν νὰ περιγελάσουν τῶρα καὶ αὐτοὶ τὸ ξεπεσμένον ἀρχοντοπούλον, ἔπως τοὺς εἶχε περιγελάσει; . . . Ἄλλ' ὄχι! αἱ αἰραι περνοῦν καὶ κανεὶς δὲν ἔρχεται πλέον.

Ἄλλη θλίψις, θεικτικτέρα καὶ σκληροτέρα, θλίβει τὸν δυστυχῆ νέον: Παινᾷ, παινᾷ πολὺ, κινδυνεύει νὰ ποθᾷ ἀπὸ τὴν πεῖναν. Ὁ ἰδιωκτῆς τῶν χοίρων, πτωχότατος, τῷ ἔδωκε τὴν πρώτην ἡμέραν ὀλίγον ξηρὸν ψωμί, ἀλλὰ τὰς ἄλλας τίποτε. . . Ἡ πεῖνα θερίζει τὰ σπλάγγνα τοῦ Βαλεντίνου φρικωδῶς αἰσθάνεται τὸ μηδέν, τὸ κενόν, εἰς τὸν στόμαχον, εἰς τὸ κρανίον, εἰς τὰ μέλη του. Παράφρων σχέδον, κυττάζει τοὺς χοίρους τρώγον-

τας τὰ ξυλοκέρατα, καὶ συλλογίζεται: «Ἴσως εἶνε καλὰ. . . Ἴσως τρώγονται. . . νὰ φάγω κ' ἐγώ!»

Καὶ τότε τοῦ ἤλθεν αὐτὴ ἡ σκέψις: — «Πόσοι μισοὶ τοῦ πατρὸς μου περισσεύουσιν ἔρτων, ἐγὼ δὲ λιμῶ ἀπόλυτοι; . . . » Νοί! πόσοι ὑπηρετοὶ στὸ σπίτι τοῦ πατέρα μου ἔχουν δοῦ ψωμί θέλουν, κ' ἐγὼ πεθαίνω τῆς πείνας; . . .

Ὁ Βαλεντίνος παίρνει τὴν ἀπόφασίν του:

— Ἐμπρός! Θὰ σηκωθῶ καὶ θὰ πάγω ἐτὸν πατέρα μου καὶ θὰ τοῦ πῶ: «Πάτερ, ἤμαρτον εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐνώπιόν σου οὐκέτι εἰμὶ ἀξίος κληθῆναι υἱός σου, κὼθήσον με ὡς ἕνα τῶν μισθίων σου. . . »

Καὶ κλονούμενος εἰς κάθε βῆμα, βαδίζει τῶρα πρὸς τὸ Κερκὲζ.

Τί ἔκαμε λοιπὸν ὁ καλὸς Γιαννιὸς τὰς τρεῖς αὐτὰς ἡμέρας, καὶ δικτὶ δὲν ἐφαίνετο;

Ὁ καλὸς Γιαννιὸς, μὲ ἑλπὴν τὴν φλογερὰν ἐπιθυμίαν ποῦ εἶχε νὰ ἐπανιδῆ τὸν πατέρα του, τὴν μητέρα του, τὰ δίδυμα του, ἐσυλλογίσθη πρῶτα τὸν κύριόν του, καὶ τρέχων, χωρὶς νὰ σταματήσῃ διόλου εἰς τὸ σπίτι του, ἔφθασε κατ' εὐθείαν εἰς τὸν πύργον. Ἄλλ' ὁ κόμης Κερκὲζ ἐνώπιον τοῦ ὁποῖου παρουσιάσθη ἀσθμαίνων καὶ τραυλιζῶν, ὁ κόμης, ὁ ὁποῖος

ἐξηκολούθει νὰ εἶνε σφόδρα θυμωμένος ἐναντίον τοῦ υἱοῦ του, τὸν ἀπέπειψε, τῷ ἀπηγγέρισεν νὰ ἐμφανισθῇ πάλιν ἐνώπιόν του, καὶ κατηράσθη ἀκόμη μίαν φοράν τὸν υἱόν του τὸν ἀχάριστον.

Τότε ὁ Γιαννιὸς ἐκρύφθη ἐλάληρον ἡμέραν εἰς τὴν πατρικὴν του οἰκίαν, καὶ τὸ βράδυ-βράδυ, βέβαιος ὅτι αὐτὸ πλέον ἦτο «δουλειὰ τοῦ Θεοῦ», ἐδηγῆεν ἔξω, εἰς τὸ σκότος, καὶ ἐφθασεν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἱερέως. Ἐκεῖ, μὲ δάκρυα καὶ μὲ λυγμούς, μὲ διακρυττιὰς θορυβώδεις, εἰλικρινεῖς καὶ συγκινητικὰς, μὲ κραυγὰς ζῆλου πληγωμένου, ὁ Γιαννιὸς διηγήθη τὰς περιπετείας τοῦ κυρίου του, καὶ παρέστησεν εἰς τὸν ἅγιον ἐφημέριον, πόσον, διὰ τῆς μετανόας καὶ τῶν δοκιμασιῶν, ἀνεδείχθη ἀξίος τῆς πατρικῆς συγγνώμης.

Τὴν ἰδίαν γνώμην ἔχει καὶ ὁ ἀγαθὸς Ἐφημέριος. . . Φρονεῖ ὅτι ὁ βαρῶνος Κερκὲζ πρέπει νὰ συγχωρηθῇ. . . διὸ τὸ θέλει καὶ ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ὁ ὁποῖος μὲ τρυφερότητα καὶ μὲ χαρὰν τελειώνει τὴν παραβολὴν ἐκείνην τοῦ Ἀσώτου. . .

Τὰς δύο ἀκολουθίας ἡμέρας, ὁ ἱερεὺς πολιορκεῖ τὸν κόμητα, κάμνει ἐφοδῶν,

μὲ τὸ Εὐαγγέλιον εἰς τὴν χεῖρα, κατὰ τῆς σκληρότητος καὶ τῆς υπερφανείας τοῦ γρηαιτοῦ αὐθέντου, καὶ σήμερον τὸν συνοδεύει εἰς τὸν περίπατον, ἐξακολούθων ἀνὰ τοῦ τα ψάλλῃ, προσπαθῶν νὰ τὸν πείσῃ, νὰ τὸν μεταπέσει, νὰ τὸν καταπέσει. . .

Ὁ πατὴρ ἀνθίσταται ἀκόμη, διότι ἡ ὀργή του εἶνε μεγάλη. Ἀλλὰ καὶ ὁ ἐφημέριος ἐπιμένει, καὶ ὁ κόμης ἐτοιμάζεται νὰ ποκρηθῇ — (ναί; ὄχι; ποῖος ἤξεύρει!) — ὅταν βλέπων εἰς τὸν δρόμον, νὰ ἔρχεται πρὸς αὐτοὺς, ἕνα ρακενθόττην, χλωμόν, ἐλεινόν, ὁ ὁποῖος πίπτει εἰς τὰ γόνατα καὶ συνενώνει τὰς χεῖρας.

Ὁ κόμης Κερκὲζ ἀναγνωρίζει τὸν υἱόν του.

Ἀμέσως τῷ ἀνοίγει τὰς ἀγκάλας, καὶ δάκρυα ἀναβλύθουν ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς του.

Τότε ὁ Βαλεντίνος κρατῶν ἐνηγκαλισμένον τὰ γόνατα τοῦ πατρὸς του, φιθυρίζει τὰς λέξεις τῆς μετανόας: «Πατέρα μου, ἤμαρτον εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐνώπιόν σου. . . δὲν εἰμὶ πλέον ἀξίος νὰ ὀνομάζωμαι υἱός σου. . . »

Ἄλλ' ὁ κόμης Κερκὲζ ἠσθάνθη χαρὰν ἀπέραντον, μεθυστικὴν, κατακλύζουσαν τὴν ψυχὴν του. Καὶ μὲ ἰσχυρὰν φωνήν, κράζει πρὸς τοὺς ὑπηρετάς, οἱ ὁποῖοι εἰργάζοντο εἰς τὸ κτήμα:

— Γρηγόρα! Νὰ τρέξετε εἰς τὸν πύργον καὶ νὰ πάρετε ἀπὸ τὴν ἱματιοθήκην τοῦ ὑποκόμητος Ἰωάννου ἕνα μεταξωτὸν φόρεμα, μίαν τραχηλιὰν δαντελένιαν, ἕνα ἕφος, ἕνα ζωστήρα, πᾶν ὅ,τι χρειάζεται διὰ τὸν ἐνδύθῃ ἕνας εὐγενής, διότι ὁ υἱός μου, ὁ βαρῶνος Βαλεντίνος, ἰδοὺ, ἐπληθύνει ἀπὸ μακρυνῶν ταξεῖδι.

Ἐπειτα, βλέπων τοὺς ὑπηρετὰς τρέχοντας, ἐξηκολούθησε:

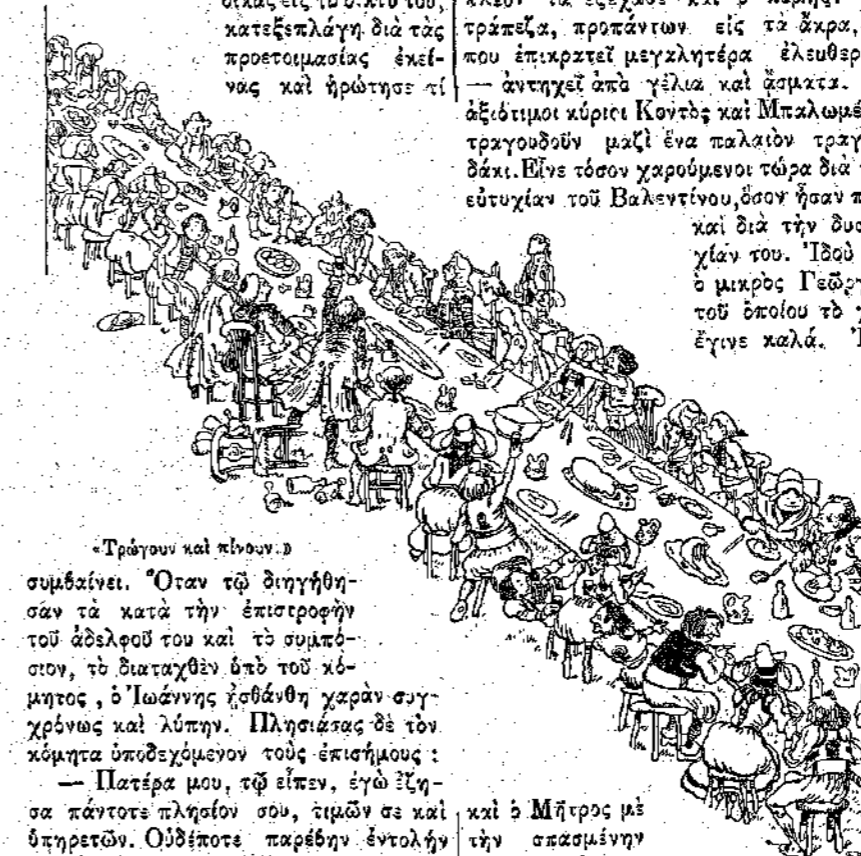
— Γρηγόρα! Νὰ βγάλετε ἀπὸ τὴν ἀποθήκην τὰ καλλίτερα χρυσᾶ, νὰ κόψετε ἀπὸ τὴν κηκεν ὅλους τοὺς ὀρίμους καρπούς, νὰ σταίλετε εἰς τὸν φουβρον πῆγτες, κουλούρες καὶ τσουρέκια, νὰ σφάζετε κουβέλια, ὄρνιθες, πάπιες καὶ ἰνδιάνους, νὰ σφάζετε ἀκόμη καὶ τὸν μόσχον τὸν σιτευτόν. . . Σήμερον εἶνε ἑορτὴ καὶ εὐτυχία δι' ὅλους μου τοὺς ὑπηρετάς, καὶ δι' ὅλους μου τοὺς ὑποτελεῖς, οἱ ὁποῖοι θὰ φάγουν εἰς τὸ τραπέζι μου, διότι ὁ υἱός μου οὗτος ἀνεκρὸς ἦν καὶ ἀνέζησε, ἀπολωλὼς ἦν καὶ ἐρέθη!

Εἶπε περὶ τῶν νὰ σας εἶπω, ὅτι τοιαῦτα διαταγαὶ δὲν ἐπαναλαμβάνονται. . . Κατενθουσιασμένοι οἱ ὑπηρετοὶ ἔτρεψαν, καὶ ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ ἔφεραν τὸν πύργον ἀνω-κάτω. Ὅλοι οἱ χωρικοὶ εὐρέθησαν πρᾶθυτοι νὰ τοὺς βοήθουν. Καὶ μετ' ὀλίγον ἀνεδίδετο ἀπὸ τὰ μαγευτικὰ τοῦ κόμητος κ' ἐξεχύνετο εἰς ὅλον

τὸ χωρίον, εὐωδία ἀρεκτικῆ, ἰκνὴ νὰ σπανδαλλῆ καὶ τὸν Λούκουλλον. . .

Μία ἀπέραντος τράπεζα ἐστήθη, τῆς ὁποίας αἱ τιμητικαὶ θέσεις ἐβρίσκοντο πρὸ τῆς εἰσόδου τοῦ πύργου ἐν ᾧ αἱ ἐσχατιαὶ τῆς ἐχάνοντο εἰς τὰ βάθη τοῦ πάρκου. Κ' ἐπὶ τῆς τεραστίας τραπέζης, εἰς τὸ ὑπαιθρον, παρετέθη πᾶν ὅ,τι τρώγεται, καὶ τραχαλιζεται, καὶ ροφᾶται, καὶ πίνεται, μὲ τόσον ἀρεκτικὴν συμμετρίαν, ὥστε πρὸ τῆς γεύσεως ἐτέρπετο ἡ ὄρασις.

Ἐν ταῦτοις, ὁ πρωτότοκος υἱὸς τοῦ κόμητος, ὁ ὑποκόμης Ἰωάννης Κερκὲζ, ἐπιστρέφων ἐκ τοῦ κυνηγιοῦ μὲ δύο πέρδικας εἰς τὸ δίκτυο του, κατεξέπληγξεν διὰ τὰς προετοιμασίας ἐκεῖνας καὶ ἠρώτησε τι

«Τρώγου καὶ πίνου.»

συμβαίνει. Ὅταν τῷ διηγήθησαν τὰ κατὰ τὴν ἐπιστροφήν τοῦ ἀδελφοῦ του καὶ τὸ συμπόσιον, τὸ διαταχθὲν ὑπὸ τοῦ κόμητος, ὁ Ἰωάννης ἠσθάνθη χαρὰν συγχρόνως καὶ λύπην. Πλησιάζας δὲ τὸν κόμητα ὑποδεχόμενος τοὺς ἐπισήμους:

— Πατέρα μου, τῷ εἶπεν, ἐγὼ ζῆσα πάντοτε πλησίον σου, τιμῶν σε καὶ ὑπηρετῶν. Οὐδέποτε παρέβην ἐντολήν σου. Ἐν τούτοις ποτὲ δὲν ἔδωσες ἑορτὴν πρὸς τιμὴν μου καὶ μόνον ἔταν ἐπέστρεψεν ὁ ἀδελφός μου αὐτός, ὁ ὁποῖος σὲ ἄφισαν, ὁ ὁποῖος ἐσπατάλησε τὸ μερίδιόν του εἰς ἀσωτείας. . .

— ὦ, ἀγαπητέ μου Ἰωάννη, ἀπήνησεν ὁ κόμης, ὑπὸ τὰς ἐντυπώσεις ἀκόμη τοῦ Εὐαγγελίου: «σὺ πάντοτε μετ' ἐμοῦ εἶ, καὶ τὰ ἐμὰ σὺ εἶ.» . . σὺ εἶσαι ὁ υἱός μου ὁ πρωτότοκος, σὺ ἀποτελεῖς μέρος τοῦ ἔκτου μου. Ἐγὼ εἶμι λοιπὸν τὴν χαρὰν, ἡ ὁποία ἐπλήρωσε τὴν καρδίαν μου, ὅταν ἐπνεῦρον τὸν ἀπολωλὸτα υἱόν μου. Εὐρράνθητι καὶ σὺ, λάβε μέρος εἰς τὸ συμπόσιον, ἑορτάσε μετ' ἐμὲ τὴν ἐπιστροφήν τοῦ ἀδελφοῦ σου, διότι ὁ ἀδελφός σου νεκρὸς ἦν καὶ ἀνέζησεν.»

Ὁ Ἰωάννης, ὁ ὁποῖος ἦτο καλῆς φύσεως ἄνθρωπος καὶ διόλου ζηλότυ-

πος, ἠσθάνθη ἀμέσως τὴν ἐπίδρασιν τῶν ἀγαθῶν αὐτῶν λόγων.

— Βαλεντίνε, ἀνέκραξεν, ἀδελφοβόλη μου, ἔλα εἰς τὰς ἀγκάλας μου. Ἡ ἡμέρα τῆς ἐπιστροφῆς σου εἶνε ἡμέρα εὐτυχίας!

Εἰς τὴν τράπεζαν, τὴν τιμητικὴν θέσιν ἔλαβεν ὁ Βαλεντίνος, δεξιᾷ τοῦ πατρὸς του. Ἀριστερᾷ ὁ Ἰωάννης. Ἀπέναντί των, ὁ ἀγαθὸς ἐφημέριος, ἔχων ἀριστερᾷ τὸν Γιαννιὸν καὶ δεξιᾷ. . . τὸν κύριον Βάϊλον! Κκι ὁ ἐντιμὸς δι-καστῆς, ἐκὼν ἕλιον, εἶνε γελαστός, διότι κανεὶς τὴν ἡμέραν ἐκείνην δὲν τολμᾷ νὰ κατὰ τὴν μούτρα. Περ-ραζμένα - ξεχασμένα δι' ὅλους, ἀφοῦ πλέον τὰ ἐξέχασε καὶ ὁ κόμης. Ἡ τράπεζα, προπάντων εἰς τὰ ἄκρα, ὅπου ἐπικρατεῖ μεγαλητέρα ἐλευθερία, — ἀντηχεῖ ἀπὸ γέλια καὶ ἄσματτα. Οἱ ἀξέδιττοι κύριοι Κοντὸς καὶ Μπαλωμένος τραγουδοῦν μετ' ἕνα παλαιὸν τραγουδάκι. Ἔβινε τόσον χαρούμενοι τῶρα διὰ τὴν εὐτυχίαν τοῦ Βαλεντίνου, ὅσον ἦσαν πρὶν

καὶ διὰ τὴν δυστυχίαν του. Ἰδοὺ καὶ ὁ μικρὸς Γεώργιος, τοῦ ὁποῖου τὸ χεῖρι ἔγινε καλὰ. Ἰδοὺ

καὶ ὁ Μῆτρος μὲ τὴν σπασμένην μύτην, ὁ ὁποῖος πίνει ἕως ἐξαίρετα, ὅπως καὶ ἄλλος. Ἰδοὺ καὶ ἡ Μαρ-γάρτα, ἀγωνιζομένη νικηφόρος ἐναντίον μ' αὐτὴν μὲ σέλινα. . . Ἰδοὺ καὶ ἡ γρηᾷ Ἀγάθη, (τὸ νοῦ σου, τὸ Περιχλιδ!) γεμίζουσα τὰ θυλάκια της μὲ γλυκίσματα. . . Ὅλοι εἶνε καιρότατοι καὶ εὐτυχεῖς, καὶ τρώγου, καὶ πίνου. . . ὡς νὰ μὴν ἔφαγαν πρὸ μηνῶν.

Τοῦτο μόνον ὁ Βαλεντίνος ἠμποροῦσε νὰ το εἴπῃ: Τῶντι εἶχε νὰ χορτάσῃ κα-λά, ἀφοῦ ἐφυγεν ἀπὸ τὴν Βενετίαν. . .

Τελος πάντων, ἀφοῦ κατέπαυσε τὴν φοβερὴν του πείναν, ἀφοῦ συνῆλθε, ἀφοῦ εἶδε γύρω τοῦ τὰ γελάσῃ ἐκεῖνα πρόσωπα καὶ ἠσθάνθη ὅτι τὸν ἀγχοῦν, αὐ-τὸς ὁ ὁποῖος εἶχε νὰ γελάσῃ ἐν ὀλόκληρον ἔτος, τῶρα ἤρχισε νὰ χιμογελά. . .

(Ἐπεται τὸ τέλος)

ΚΙΧΔΑ

[Κατὰ τὸν Αἰσώπειον Μῦθον]

Μὲ τὴν δροσοῦλα τοῖς γλα τρελλῆ, ὅτ' ἤλθε ἡ Αἰγούλα, σὲ μὴ μυρτούλα, καρπούς γεμίτη, γοργὴ πέταει μύρτα νὰ φάη γλυκὰ πολὺ.

Λαίμαργη δὲ μὲς κολλάει ἐκεῖ ὡς πού βραδυάζει, καὶ λογαριάζει, ἀν καὶ χορτάτη ἔως τὸ στόμα, νὰ φάη ἀέμα κάρπυ γλυκῷ.

Τὰ φτερ' ἀνοίγει καὶ προσπαθεῖ τέλος νὰ φύγῃ. Ἐσβέργα δὲ μὲς τῆς εἶχαν στήση, εἰς τὴ μυρτούλα πρὶν νὰ καθήσῃ, κ' εἶχε πιασθῇ!

Καὶ σκλαδωμένη λέγει σιγὰ: — Ἀχ, ἡ καϊμένη, γιὰ λίγη γλυκὰ ἐτὰ βρόχια μύρτα καὶ θάποσάνω ἐτὰ χέρια ἐπάνω τοῦ ἔσβεργᾶ!

I. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΤΟ ΜΕΓΑ ΔΑΣΟΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ'. (Συνέχεια)

Ἄλλὰ διατὶ ἐγκατέλειψε τὸν κλωβόν του; . . . Ἐκουσίως ἀρὰ γε; . . . Προφανῶς, ὄχι. Ὅτι οἱ Βαγγδοὶ ἐπροχώρουσαν κάποτε μίσην τῶν ὄχθων τοῦ ρίου, ὁ Κάμης, ὁ Τζὼν Κόρτ καὶ ὁ Μάξ Οὐμπέρ τὸ ἐγνώριζαν ἤδη καλῶς. Τὰ φῶτα ἐκεῖνα, τὰ ὅποια ἐλαμψαν εἰς τὴν εἰσόδον τοῦ δάτους, κατὰ τὴν ἀφίξιν τοῦ κερβανίου, δὲν τα περιέφεραν αὐτοὶ ἀπὸ δένδρου εἰς δένδρον; . . . Ἐκ τούτου ἐπήγαξε τὸ συμπέρασμα, ὅτι οἱ Βαγγδοὶ ἀνεκάλυψαν τὴν καλύβην τοῦ γερμανοῦ ἱατροῦ, ὅτι ἤρπασαν καὶ αὐτὸν καὶ τὰ πράγματά του, καὶ ὅτι τὰ πάντα μετεφέρθησαν εἰς τὸ ἐναερίον χωρίον.

Ὅσον ἀφορᾷ τὸν ἰθαγενῆ ὑπηρετήν, οὗτος ἀναμφιβόλως θὰ εἶχε φύγῃ διὰ τοῦ δάτους. Ἄν ἀπήγγετο εἰς τὸ Νγκάλα, ὁ Τζὼν Κόρτ, ὁ Μάξ Οὐμπέρ καὶ ὁ Κάμης θὰ τον εἶχον ἤδη συνατήσῃ, ἀφοῦ αὐτὸς δὲν ἦτο βασιλεὺς καὶ δὲν ἔμενε κλεισμένος εἰς τὴν βασιλικὴν καλύβην. Ἄλλως, δὲν θὰ παρουσιάζετο εἰς τὴν σημερινὴν τελετὴν, ὑπὸ

τὸ ἀξίωμα ἀυλάρχου, καὶ ἴσως μάλισ-
στα, — διατὶ ὄχι; — πρωθυπουργοῦ-
τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος; . . .
Οὕτως οἱ Βάγδοι δὲν εἶχον μετα-
χειρισθῆ τὸν δόκτορα Γιοχάουζεν χει-
ρότερα ἀπὸ τὸν Κάμην καὶ τοὺς συν-
τρόφους του. Πιθανότατα, ἡ διανοητικὴ
ὑπερβολὴ τοῦ Γερμανοῦ τοῖς ἐπιβλήθη
καὶ τὸν ἔκαμαν ἡγεμόνα των, — πρᾶγ-
μα τὸ ὅποιον ἡμποροῦσε κάλλιστα νὰ
συμῆ εἰς τὸν Τζῶν Κόρτ καὶ εἰς τὸν

παρητηρεῖτο εἰς τὰ ἦθη καὶ εἰς τὴν
βίον τῶν ὄντων ἐκεῖνων, τὰ ὅποια εὐ-
ρίσκοντο εἰς τὴν κατωτάτην βαθμίδα
τῆς ἀνθρωπίνης κλίμακος.
Ταῦτα ἔλεγον οἱ δύο φίλοι, ὅταν ἀ-
νεχώρησαν ἐκ τῆς τελετῆς καὶ ἐπέ-
στρεψαν εἰς τὴν καλύβην των. Καὶ ἀ-
νεκοίνωσαν τὰ νέα εἰς τὸν Κάμην.
— Ἄλλ' ἐκεῖνο ποῦ δὲν εἰμποροῦ νὰ
ἐξηγήσω, προσέθεσαν ὁ Μάξ Οὐμπέρ,
Γιοχάουζεν δὲν ἀνησύχησε κα-
θόλου, βλέπων ξένους εἰς τὸ
βασιλεῖόν του; . . . Διατὶ δὲν
μας ἐκάλεσε νὰ
παρουσιασθῶμεν
ἐνώπιόν του;
Πῶς δὲν μας
ἀντελήφθη, πῶς
δὲν παρετήρησε
ὅτι δὲν ὁμοιά-
ζομεν μὲ τοὺς
ὑπηκόους του;
Περὶ ἄλλο, πολὺ
περιέργον πρᾶγ-
μα! . . .
— Συμφωνῶ,
Μάξ, ἀπεκρίθη
ὁ Τζῶν Κόρτ,
καὶ μου εἶνε ἐ-
πίσης ἀδύνατον
νὰ ἐνοηθῶ πῶς
ὁ Μίελο-Τάλα-
Τάλα δὲν μας
ἐπροσκάλεσεν ἀ-
κόμη εἰς τὸ πα-
λάτι του.
— Μήπως ἀ-
γνωστὸν ὅτι οἱ
Βάγδοι τοῦ ἔ-
πιασαν αἰχμα-
λώτους; ἤρω-
τησεν ὁ ὀδηγός.
— Πιθανόν . . .
ἀλλ' ἀφοῦ μᾶς
εἶδεν, εἶπεν ὁ
Τζῶν Κόρτ. Ἐ-

τὰς ἱατρικὰς του ὑπηρεσίας, ἀπέκτησε
μεγάλην δημοτικότητα, ἡ ὁποία τὸν ἀ-
νεβίβασε μέρους τοῦ θρόνου! Καὶ τῆ ἡ-
ληθεία, μήπως δὲν παρετήρησεν ἦδη
ὁ Τζῶν Κόρτ, ὅτι οἱ κάτοικοι τοῦ
Νγκάλα ἀπελάμβανον ἐξαιρετοῦ ὑγείας,
καὶ, ὡς εἶπομεν ἦδη, ἀπὸ τῆς ἀρίστου
τῶν ξένων εἰς τὸ χωρίον, κανεὶς Βάγδ-
δος δὲν εἶχεν ἀποθάνῃ;
Ἐν πάσῃ περιπτώσει, μολοντί ὑπῆρ-
χε τῶρα καὶ ἱατρός εἰς τὸ χωρίον, —
ἱατρός μάλιστα καθήμενος ἐπὶ τοῦ θρό-
νου, — ἡ θνησιμότης δὲν ἐφαίνεται νὰ
εἶχεν αὐξήσῃ. Σκέψις ἀρκετὰ ἀνευλαβῆς
διὰ τὴν Ἐπιστήμην, τὴν ὁποίαν ἐτόλ-
μησε νὰ διατυπώσῃ, ὁ Μάξ Οὐμπέρ!
Καὶ τώρα, τί ἔπρεπε νὰ κάμουν; . . .
Ἡ παρουσία τοῦ δόκτορος Γιοχάου-
ζεν εἰς τὸ Νγκάλα, δὲν ἐμίλλε νὰ με-
ταβάλλῃ τὴν θέσιν τῶν αἰχμαλώτων; . . .
Ὁ ἡγεμὼν αὐτὸς θὰ ἐδίσταζε νὰ τοὺς
ἀποδώτῃ τὴν ἐλευθερίαν, ἂν παρουσιά-
ζοντο ἐνώπιόν του καὶ τὸν παρεκάλουν
νὰ τοὺς ἐξαποστείλῃ εἰς τὸ Κόγγον; . . .
— Τὸ πιστεύω, εἶπεν ὁ Μάξ Οὐμπέρ,
καὶ νομίζω ὅτι τῶρα ἡ διαγωγὴ μας
εἶνε διαγεγραμμένη. Πολὺ πιθανόν νὰ
πέκρυσαν τὴν παρουσίαν μας ἀπὸ τὸν
ἱατρὸν-βασίλεα. Παραδέχομαι μάλιστα,
μολοντί τοῦτο εἶνε ἀρκετὰ ἀπίθανον,
ὅτι κατὰ τὴν τελετὴν δὲν μας ἀντελή-
φθη μὲσά εἰς τὸ πλῆθος. . . Ἐνας λό-
γος ἀκόμη, διὰ νὰ εἰσχωρήσωμεν εἰς τὴν
βασιλικὴν καλύβην.
— Πότε; . . . ἠρώτησεν ὁ Τζῶν Κόρτ.
— Ἀπόψε καὶ ἐπειδὴ εἶνε ἡγεμὼν λα-
τρευόμενος ἀπὸ τὸν λαόν του, ὁ λαὸς
του θὰ ὑπακούσῃ, καὶ θὰ μὴ μας ἀπο-
δώσῃ τὴν ἐλευθερίαν, θὰ μὴ προσέμ-
ψουν μέχρι τῶν συνόρων μὲ τὰς τιμὰς
τὰς ὀφειλομένας εἰς τοὺς ὁμοίους
τῆς Αὐτοῦ βαγδδικῆς Μεγαλειότητος.
— Καὶ ἂν ἀρνηθῇ; . . .
— Μὰ διατὶ νὰρνηθῇ; . . .
— Ποῖος ξέρει, ἀγαπητέ μου Μάξ,
ἀπεκρίθη ὁ Τζῶν Κόρτ γελῶν. Ἀπὸ
λόγους διπλωματικούς, παραδείγματος
χάριν. . .
— Λοιπὸν ἂν ἀρνηθῇ, θά του πῶ
κατὰ πρόσωπον ὅτι τοῦ ἤξιζε νὰ βασι-
λεύῃ ἐπὶ τῶν κατωτέρων μαρὰ κ ω ν,
καὶ ὅτι εἶνε χειρότερος καὶ ἀπὸ τὸν ἔ-
σχατον τῶν ὑπηκόων του!
Ὅπως δὲ ποτε, ἡ πρότασις τοῦ Μάξ
Οὐμπέρ ἦτο ἀξία προσοχῆς. Ἄλλως
τε ἡ εὐκαιρία ἦτο καλὴ. Ἄν ἡ ἑορτὴ
θὰ ἐτελείονε τὴν νύκτα, ἡ μέθη ὅμως
ὑπὸ τῆς ὁποίας κατεῖχοντο οἱ Βάγδοι
θὰ ἐξηκολούθει. . . Δὲν ἔπρεπε λοιπὸν
νὰ ἐπωφεληθῶν τῆς εὐκαιρίας ταύτης,
ἡ ὁποία δὲν θὰ παρουσιάζετο βέβαια συ-
χνά; . . . Ἐκ τῶν μεθυσιμένων κατοίκων
τοῦ χωρίου, ἄλλοι θὰ ἐπήγγαιναν νὰ
κοιμηθῶν εἰς τὰς καλύβας των, ἄλλοι
θὰ κατεκλίνοντο εἰς τὸ ὑπαιθρον. ἀνί-

• Ὁ Λάγκας ἐπροχώρησε μέχρι τῆς θύρας. • (Σελ. 397, στήλ. α΄.)

Μάξ Οὐμπέρ, ἂν ἡ θέσις δὲν ἦτο κατε-
λημμένη . . . Λοιπὸν, ἀπὸ τριῶν ἡδῆ
ἔτων, ὁ δόκτωρ Γιοχάουζεν, ὁ Μπάριμπα
Καθρίπτης, — καὶ ὁ ἴδιος πρέπει νὰ ἔμα-
θε τὴν φράσιν ταύτην εἰς τοὺς ὑπηκόους
του, — κατεῖχε τὸν βαγδδικὸν θρόνον
ὑπὸ τὸ ἄνομα Μίελο-Τάλα-Τάλα.
Τοῦτο ἐξήγει πολλά πρᾶγματα, ἀνε-
ξήγητα ἕως τῶρα, — πῶς πολλαὶ λέξεις
τῆς κογγικῆς γλώσσης εἰσῆχθησαν εἰς
τὸ λεξιλόγιον τῶν πρωτογενῶν ἐξείνων,
καθὼς καὶ μερικαὶ λέξεις τῆς γερμα-
νικῆς, πῶς ὁ χειρισμὸς τοῦ ὀργάνου τῆς
Βαρβαρίας τοῖς ἦτο γνωστός, πῶς ἐγνώ-
ριζαν τὴν κατασκευὴν μερικῶν σκευῶν
καὶ ἐργαλείων, πῶς μία κάποια πρόδος

δαῦ ὑπάρχει κατὶ σκοτεινόν, τὸ ὅποιον
πρέπει νὰ διευκρινισθῇ. . .
— Μὲ τί τρόπον; ἠρώτησεν ὁ Μάξ
Οὐμπέρ.
— Ὁ ζήτην εὐρίσκει, ἀπεκρίθη ὁ
Τζῶν Κόρτ.
Ἐξ ὄλων τούτων ἐξήγετο, ὅτι ὁ δό-
κτωρ Γιοχάουζεν, ἔλθων εἰς τὸ δάσος
τοῦ Οὐμπάγκη διὰ νὰ ζῆσῃ ἐν τῷ μέ-
σῳ τῶν πιθήκων, εὐρίσκειτο εἰς χεῖρας
λαοῦ ἀνωτέρου τῶν ἀνθρωποειδῶν, τοῦ
ὁποίου ἡ ὑπαρξίς ἠγνοοῖτο. Δὲν εἶχε
λάβῃ τὸν κόπον νὰ τοὺς διδάξῃ νὰ δι-
μιλοῦν, ἐπειδὴ ὠμιλοῦν περιωρισθῆ νὰ
τοὺς διδάξῃ μερικὰς λέξεις κογγικὰς
καὶ γερμανικὰς. Ἐπειτα, προσφέρων

καγοὶ νὰ κάμουν βῆμα. . . Ἡ βασιλικὴ
κατοικία θὰ ἐφρουρεῖτο δλιγώτερον αὐ-
στηρῶς, καὶ δὲν θὰ ἦτο δύσκολον νὰ
εἰσῆσθαι κανεὶς μέχρι τοῦ δωματίου τοῦ
Μίελο-Τάλα-Τάλα.
Τὸ σχέδιον τοῦτο ἐπεδοκιμάσθη ὑπὸ
τοῦ Κάμη. Ἐπειτα ἐπερίμεναν νὰ προ-
χωρήσῃ ἀκόμη ἡ νύξ καὶ νὰ ἐπεταθῇ
ἡ μέθη. Ἐνοοῖται, ὅτι ὁ Κέλλο, λα-
βὼν ἀδείαν ἀπουσίας διὰ τὴν ἑορτὴν, δὲν
εἶχεν ἐπιστρέψῃ.
Περὶ τὴν ἐνάτην ὥραν, ὁ Μάξ Οὐ-
μπέρ, ὁ Τζῶν Κόρτ, ὁ Κάμης καὶ ὁ
Λάγκας ἐξῆλθον ἐκ τῆς καλύβης των.
Τὸ Νγκάλα ἦτο σκοτεινόν, διότι ἐ-
στερεῖτο ἐντελῶς δημοτικῶν φωτισμοῦ. . .
Αἱ τελευταῖαι λάμψεις τῶν δάδων, τῶν
ἀνημμένων ἐπάνω εἰς τὰ δένδρα, εἶχον
ἦδη σβῆσθῃ. Μακρὰν καὶ κάτωθεν τοῦ
Νγκάλα ἠκούετο θόρυβος συγκεχυμένους.
Ὁ Τζῶν Κόρτ, ὁ Μάξ Οὐμπέρ καὶ
ὁ Κάμης, προδλέοντες ὅτι ἠδύναντο
ἀπόψε νὰ δραπέτευσουν, μετὰ ἢ ἀνευ τῆς
συγκαταθέσεως τῆς Αὐτοῦ Μεγαλει-
ότητος, εἶχον ἐφοδιασθῇ μὲ τὰς καραβί-
νας των καὶ μὲ δια τὰ διαθέσιμα φυσίγ-
για; Ἄν ἀνεκαλύπτοντο, εἶχον σκοπὸν
νὰ ὀμιλήσων διὰ τῶν πυροβόλων, —
γλώσσαν, τὴν ὅποιαν βεβαίως οἱ Βάγδ-
δοι δὲν ἐγνώριζαν.
Καὶ οἱ τέσσαρες ἐπροχώρησαν οὕτως
ἐν τῷ μέσῳ τῶν καλυβῶν, αἱ πλεῖστα
τῶν ὁποίων ἦσαν κεναί. Ὅταν ἐφθασάν
εἰς τὴν πλατεῖαν, τὴν εὐρον ἐρημον καὶ
καθολοκληρίαν βυθισμένην εἰς τὸ σκότος.
Μία μόνη λάμψις ἐξήρχετο ἀπὸ τὸ
παράθυρον τῆς βασιλικῆς καλύβης.
— Κανεὶς! παρετήρησεν ὁ Τζῶν Κόρτ.
Τῶντι δὲν ἦτο κανεὶς, οὔτε ἐξώθεν
τῆς κατοικίας τοῦ Μίελο-Τάλα-Τάλα.
Ὁ Ράτζη καὶ οἱ πολεμισταὶ τοῦ εἶ-
χον ἐγκαταλείψῃ τὴν θέσιν των, καὶ
τὴν νύκτα ἐκείνην ὁ ἡγεμὼν δὲν ἐφρου-
ρεῖτο.
Πιθανόν εἰ τούτοις νὰ εὐρίσκετο κα-
νένας ἀξιωματικὸς τῆς ὑπηρεσίας
πλησίον τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος, καὶ
νὰ μὴν ἦτο εὐκολόν νὰ διαλάβουν τὴν
προσοχὴν του.
Ὅπως δὲ ποτε, ὁ Κάμης καὶ οἱ σύν-
τροφοὶ τοῦ ἐφρόνουν, ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ
χάσουν τὴν πολυτίμον εὐκαιρίαν. Ἴδου
ὅτι κατώρθωσαν νὰ φθάσουν μέχρι τῶν
Ἀνακτόρων, χωρὶς νὰ τοὺς ἴδῃ κα-
νεὶς. Θὰ ἦσαν ἀνόητοι, ἂν δὲν ἐδοκί-
μαζαν νὰ εἰσέλθουν.
Ἐρπῶν κατὰ μῆκος τῶν κλάδων, ὁ
Λάγκας ἐπροχώρησε μέχρι τῆς θύρας,
καὶ πρὶν εἰσελθῆ, ἐδοκίμασεν ἂν ἤρκει
μόνον νὰ τὴν ὠθήσῃ διὰ νὰνοῖξῃ.
Ὁ Τζῶν Κόρτ, ὁ Μάξ Οὐμπέρ καὶ
ὁ Κάμης τὸν ἐφθασαν μετ' ὀλίγον.
Ἐστάθησαν ἐπὶ τινα λεπτά καὶ ἠχρο-
άσθησαν, ἔτοιμοι νὰ ὑποχωρήσωσιν ἐν ἀ-
νάγκῃ.

Οὐδεὶς θόρυβος ἠκούετο οὔτε ἐξώθεν
οὔτε ἐξώθεν.
Ἡ θύρα ἦνοιξε. Πρῶτος ὁ Μάξ
Οὐμπέρ ὑπερέβη τὴν φθάν. Οἱ σύντρο-
φοὶ τοῦ τὸν ἠκολούθησαν, καὶ ἡ θύρα
ἐκλείσθη ὀπισθεν των.
Ἡ κατοικία ἀπετελεῖτο ἀπὸ δύο μό-
νον συνεχόμενα δωμάτια. Κανεὶς εἰς τὸ
πρῶτον, ἐντελῶς σκοτεινόν.
Ὁ Κάμης ἐκύτταζε διὰ τῶν σχι-
σμάδων τῆς θύρας τοῦ δευτέρου δωμα-
τίου, διὰ τὸ ὅποιον εἰσεδον μερικαὶ
ἀκτίνες φωτός. Ὁ δόκτωρ Γιοχάουζεν
εὐρίσκειτο ἐκεῖ, ἐξηπλωμένος ἐπὶ διβα-
νίου, εἰς τὸ βάθος τοῦ δωματίου.
Προφανῶς, τὸ ἐπιπλὸν τοῦτο, καὶ
μερικὰ ἄλλα στολίγματα τὸ δωματίον,
προήρχοντο ἐκ τοῦ περιήμου κλωθοῦ καὶ
εἶχον μεταφερθῆ
εἰς τὸ Νγκάλα
μαζὶ μὲ τὸν ἰδιο-
κτήτην των.
— Ἄς εἰσελ-
θωμεν! εἶπεν ὁ
Μάξ Οὐμπέρ.
Εἰς τὸν κρό-
τον, τὸν ὅποιον
ἔκαμαν, ὁ δό-
κτωρ Γιοχάου-
ζεν ἐστράψε τὴν
κεφαλὴν καὶ ἀ-
νεκάθησεν. . . Ἴ-
σως ἐξυπνοῦσεν
ἀπὸ ὕπνου βα-
θύν. . . Ἐντού-
τοις ἡ παρουσία
τῶν ἐπισκεπτῶν
δὲν του ἔκαμεν
ἐντύπωσιν.
— Δόκτωρ Γιο-
χάουζεν, οἱ σύν-
τροφοὶ μου καὶ
ἐγὼ ἐρχόμεθα νὰ
καταθέσωμεν τα
σείδη μας πρὸ
τῆς Ὑμετέρας
Μεγαλειότητος!
εἶπεν ὁ Τζῶν
Κόρτ γερμανιστί.
Ὁ δόκτωρ δὲν
ἀπεκρίθη. . . Δὲν
ἐνόησεν ἄρ' γέ; . .
Εἶνε λησιμονήση
τὴν γλῶσσαν του
μετὰ τριετῆ δια-
μονῆν εἰς τὸ χω-
ρίον τῶν Βάγδδων; . . . Ἀπίστευτον!
— Μὲ ἀκούετε; . . . ὀπέλαθεν ὁ Τζῶν
Κόρτ. Ἐἴμαθα ξένοι, τοὺς ὁποίους ἐφίρην
εἰς τὸ Νγκάλα. . .
Οὐδέμια ἀπάντησις.
Τοὺς ξένους τούτους ὁ μονάρχης τῶν
Βάγδδων ἐφαίνετο κυττάζων χωρὶς νὰ
τοὺς βλέπῃ, καὶ ἀκούων χωρὶς νὰ τοὺς
ἐνόη. Δὲν ἔκαμεν οὔτε ἐν κίνημα, οὔτε

μῖαν χειρονομίαν, ὡς ἐὰν εὐρίσκετο εἰς
κατάστασιν τελείας ἡλιθιότητος.
Ὁ Μάξ Οὐμπέρ ἐπλησίασε, καὶ ἤμι-
στα εὐλαβῆς ἀπέναντι ἐνὸς ἡγεμόνος τῆς
Κεντρικῆς Ἀφρικῆς, τὸν ἔλαβεν ἀπὸ τοὺς
ὤμους καὶ τὸν ἔσεισεν ἰσχυρῶς.
Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότητος ἔκαμεν ἓνα
μορφασμὸν, τὸν ὅποιον δὲν θάπεκῆρυτταν
οὔτε ὁ μορφαστικώτερος πύθηκος τοῦ
Οὐμπάγκη.
Ὁ Μάξ Οὐμπέρ τὸν ἔσεισε καὶ πάλιν,
ἀκόμη δυνατώτερα.
Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότητος τοῦ ἐβγαλε
τὴν γλῶσσαν.
— Μὴν εἶνε τρελός; . . . εἶπεν ὁ
Τζῶν Κόρτ.
— Θεότρελος! . . . εἶπεν ὁ Κάμης.
— Ἄ λ τ ρ ο καὶ τρελός! ἀπήντη-

• Μὲ ἀκούετε; . . . ὀπέλαθεν ὁ Τζῶν Κόρτ. • (Σελ. 397, στήλ. β΄.)

σεν ὁ Μάξ Οὐμπέρ. Καλὲ αὐτὸς εἶνε
τρελός γιὰ δέσιμο!
Ναί, ὁ δόκτωρ Γιοχάουζεν ἦτο ἐντελῶς
παράφρων. Ἀνισόρροπος ἦδη, μὲ ὁ-
τ ρ ε λ ο ς, ὅταν ἀνεχώρει ἀπὸ τὸ Κά-
μερον, εἶχε χάσῃ ἐντελῶς τὸ λογικόν,
ἀπὸ τῆς ἀρίστου τοῦ εἰς τὸ Νγκάλα.
(Ἐκεῖνι πρὸ τίλος)
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΕΒΝΟΠΟΥΛΟΣ

